

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 56. S. Eduardus Rex Angliæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

sis succurreret, siue ut pauperum infan- Saculum XI.
 tes baptizaret, nam Presbyteri jam in- A.C. 1062.
 trodixerant malam consuetudinem, &
 gratis non baptizabant. Tanta Wulsta-
 ni Charitas magnam populi multitudi-
 nem, cives & agrestes, divites & pau-
 peres attraxit, nullusque parvulus rite
 baptizatus videbatur, nisi Wulstani ma-
 nibus ablutus fuisset; usque adeo inole-
 verat Sanctitatis ejus opinio. Quia et-
 iam populi mores inde corrumpi cerne-
 bat, quod Verbum Dei raro prædicare-
 tur, singulis Dominicis & Festis solemni-
 bus in Ecclesia ad Fideles dicere insti-
 tuit. Cumque quidam monachus doctus
 & facundus cum eo jurgari ausus fuisset,
 quod in Officium Episcopale involaret,
 a Sancto viro veniam petere coactus est.
 Talis erat Wulstanus Præpositus, cum
 Episcopus Vigorniensis ordinatus est,
 quam Sedem annis triginta quatuor te-
 nuit.

§. LVI.

S. Eduardus Rex Angliæ.

Sanctum Eduardum, tunc in Anglia ab
 annis viginti regnantem, Regis Ethel-
 redi & Emmæ, Richardi Ducis Norman-*vit. ap. Boll.*
 niæ Sororis, filium Pater paulo post 5. *Jan. to. 1.*
 quam natus fuisset, unacum matre in *p. 290.*
 Normanniam misit, ut eum Danorum

Hist. Eccles. Tom. XIV. Bbb cru-

Sæculum XI. crudelitati eriperet. Postquam vero sub
A.C. 1062. regno Canuti Magni, atque duorum filio-

Sup. l. LIX. rum ejus Haroldi & Canuti II. in Nor-
S. 14. mannia permansisset, iis defunctis anno

millesimo quadagesimo secundo revoca-
tur a Goduino Comite Cantiorum, qui
Canuti I. filiam in conjugem acceperat,
& sororem suam Eduardo in matrimo-
nium dederat, solus vero dominabatur;
nam Eduardus vir miræ simplicitatis
erat, pietate quam regnandi solertia cla-
rior. Singulari tamen Dei Beneficio,
Eduardo plus annis viginti tribus impe-
rante, quem sui amabant, & exteri ve-
rebantur, Anglia tranquillæ pacis quie-
tem gustavit.

Primo regni sui anno, Goduino im-
pellente, Reginæ matri suæ irascens, ei
prædia & redditus omnes abstulit, mona-
sterio inclusit, compulitque, ut suspicio-
nem turpis consuetudinis, sibi cum Epi-
scopo Vintoniensi intercedentis, cujus ac-
cusabatur, probatione ferri candentis di-
lueret. Regina Emma probationem
subiit, & nudis pedibus ignitos novem
cultros aratri illæsa calcavit. Veniam
ergo petiit Rex, flagellis ab utroque ac-
cusato, scilicet ab Episcopo & Matre, cæ-
di sustinuit, & ablata restituit. Leges a
Rege Edgardo, avo suo, promulgatas, &
Danis dominantibus abrogatas, Eduar-
dus

dus collegit. Hæ Leges Regis Eduardi *Sæculum XI.*
 celeberrimæ, & cunctis sequentibus sæ- *A.C. 1062.*
 culis magnæ auctoritatis, summam re- *tom. 9. Cons.*
 ferebant, quæ olim antiquissimi Reges *p. 1020.*
 decreverant, multaque ad causas Eccle-
 siasticas pertinentia complectebantur.

Sanctus Rex gratum in Deum ani- *Charta I.*
 mum ostensurus, quod se Majorum suo- *Eduardi.*
 rum Solio restituisset, voto edito pro- *tom 9. Conc.*
 misit, Romam se peregrinaturum; jam- *p. 1189.*
 que itineris sumtus & dona SS. Aposto-
 lis offerenda præparaverat. At Angliæ
 Proceres, turbam præteritarum me-
 mores, & veriti, ne Rege absente novæ
 cierentur, præsertim cum esset improlis,
 vehementer rogabant, ut hoc propo-
 situm dimitteret; ipsos enim pro Regis
 voto Missas preces & eleemosynas offe-
 rendo Deo satisfacturos. Rege in sua
 sententia perseverante, tandem utrinque
 convenit, ut ab utraque parte Legati
 quatuor, nempe Eldredus Episcopus Vi-
 gorniensis, postea Archiepiscopus Can-
 tuariensis, & Hermannus Episcopus Schi-
 reburgensis cum duobus Abbatibus Ro-
 mam mitterentur, qui Votum Regis &
 Optimatum repugnantiam exponerent,
 pollicitusque est Rex, id se acturum,
 quod Pontifex decrevisset.

Cathedram S. Petri illa tempestate
 tenebat Leo IX. atque Episcopi Angliæ

Sæculum XI. Romam pervenientes Papam habuerunt,
A.C. 1062. Synodum cum ducentis quinquaginta
 Episcopis celebrantem. Ergo in pleno
 Concilio causam sui itineris aperiunt.
 Pontifex explorata Patrum sententia,
 Epistolam ad Regem Eduardum dedit in
 hunc sensum: *Cum nos Fides doceat,*
Deum omnibus, in quocunque demum lo-
co sincero corde invocantibus se, proxi-
imum esse, & Anglia te absente de salute
periclitatura credatur, nos auctoritate
Dei & Concilii absolvimus te a peccato,
quod occasione voti tui te commisisse times,
tum pro pœnitentia injungimus, ut pecu-
nias ad iter Romam suscipiendum præpa-
ratas in pauperes distribuas, & Monaste-
rium in honorem S. Petri fundes, sive
mavis novum ædificare, sive vetus colla-
psum restaurare. Jamque nunc omnes
donationes & privilegia, quæcunque huic
concesseris monasterio, confirmamus, &
nulli alteri potestati sæculari quam Regie
subjectum esse volumus.

Rex Eduardus, ut exequeretur, quæ
 Westmona- in hac Bulla præcipiebantur, & quæ Vul-
 sterium. finus Reclusus eremita sibi speciatim a
 S. Petro revelata esse dicebat, vetus Mo-
 nasterium S. Petri prope civitatem Lon-
 dinensem, a principio conversionis An-
 glorum fundatum, illa ætate pæne de-
 structum,

structum, reparare statuit, quod diceba- Sæculum XI.
 tur Westmonasterium ex situ loci, ni- A.C.1062.
 mirum ad Occidentem positum. Ad
 hoc opus perficiendum Rex decimas
 omnium rerum, quas possidebat, nem-
 pe auri, argenti, pecorum, & prædio-
 rum constituit & separavit, tumque di-
 rutis antiquis muris novam Ecclesiam
 erexit.

Inter hæc Leone IX. Papa fatis fun-
 cto Rex Eduardus ad Nicolaum II. Pa-
 pam misit Aldredum Archiepiscopum
 Eboracensem, duosque Episcopos ele-
 ctos, a Papa ordinandos, cum Epistola,
 qua Rex petebat, ut Papa foundationem
 dicti Monasterii ratam haberet, & ipse
 vicissim in annuos census, qui ex Anglia
 Romam mitti solebant, consentiebat,
 morem confirmabat, & quæ pro elapso
 temporis spatio competebant, unacum
 muneribus Regiis tradi jubebat. Nico-
 laus autem Papa, re in Concilio, in quo
 Legati Regis auditi, proposita, Absolu-
 tionem ab Antecessore suo Regi datam,
 & foundationem Monasterii confirmavit,
 ab omni Episcopali Jurisdictione exem-
 ptum pronuntiavit, illudque Regis Tu-
 telæ, sicut omnes ceteras in Anglia Ec-
 clesias commendavit. Itaque ex hac
 protectione redux Aldredus Archiepi-

Sæculum XI. scopus Papæ Legatos in Angliam addu-
A.C. 1062. xit.

§. LVII.

Ecclesiæ in Septentrione.

Adam. l. III.
c. 18. p. 43.

Illa tempestate Haroldus Rex Norwe-
 giæ sæva tyrannide illas gentes oppri-
 mebat. Complures Ecclesias destruxit,
 multos Christianos diris suppliciis excru-
 ciatos necavit. Quin etiam maleficiis

Sup. l. LIX.
§. 15.

infamis habebatur, quibus abolendis &
 extirpandis, cum Sanctus Frater ejus
 Olaus Rex maximo fervore insudaret,
 in eo conatu vitam amiserat. At Harol-
 dus miraculis, quæ ad Fratris tumulum
 fiebant, nullatenus motus, a Fidelibus
 oblata rapiebat & suis militibus dabat.
 Quare Adalbertus Archiepiscopus Bre-
 menfis tantis malis commotus Nunciis
 ad Haroldum missis, datisque literis,
 crudelitatem exprobravit, monuitque
 severe, Deo oblata in luxum Laicorum
 non esse convertenda, nec expedire, ut
 advocaret Episcopos ex Anglia & Fran-
 cia, contempta sua Jurisdictione, cujus,
 utpote Sacræ Sedis Legati, esset Episco-
 pos in illis partibus ordinare.

Haroldus his objurgationibus offen-
 sus Legatos Adalberti probrose dimisit;
 dicebat enim, se in Norwegia Archi-
 episco-